

[Westermann.]

mod eller paaavist nogen som helst Ulempe ved de bestaaende Forhold paa dette Omraade. Der har ikke kunnet fremføres et eneste Eksempel paa Forhold, der har kunnet give Anledning til berettiget Klage, og som skyldes Overgreb fra Redere, Skibsførere eller Forhyringsagenter.

Det ærede Medlem Hr. P. Andersen fremhævede de økonomiske Vanskeligheder, der paaahvilede Sømandenes og Søfyrbødernes Organisationer ved at have disse Lokaler for hyresøgende. Men jeg kan ikke se, at det Forslag, der her foreligger, paa nogen Maade vil aflaste dem i saa Henseende, navnlig da det nævnte Beløb paa 25 000 Kr. i det væsentlige falder paa Provinsen, hvor man i hvert Fald maa forudse, det vil vare nogen Tid, inden der bliver oprettet Forhyringslokaler. Den Betaling, som normalt skal afholdes, 3½ pCt. af en Maanedes Lønning, for at skaffe en Sømand eller Søfyrbøder Hyre, betales efter Overenskomst mellem Rederne og Søfolkenes Organisationer af Rederne, og det gælder ikke alene for Medlemmer af Dampskibsrederiforeningen, men ogsaa for andre Redere, saaledes at det gælder i alle Tilfælde. Men i det store Antal af Tilfælde, de ¾, sker Forhyringen paa Rederiernes Kontorer, og det er kun ¼, der søger Forhyring gennem de autoriserede Forhyringsagenter.

I øvrigt mener vi, at den Maade, hvorpaa Forhyringsagenterne har udført deres Opgave, har været fuldt ud tilfredsstillende, og vi mener ogsaa, der er tilstrækkelig Statskontrol derigennem, at Forhyringsagenterne skal have Statsautorisation for at kunne optræde som saadanne. Vi mener ikke alene, at den foreslaaede Ændring med Hensyn til Spørgsmaalet om Forhyring er upaakrævet, men vi mener, at den vil betyde en Foringelse af de bestaaende gode Forhold. Der er ingen Tvivl om, at det vil medføre en daarligere Betjening baade for Redere og for Søfolk.

Der vil da ikke længere kunne bestaa det Tillidsforhold, som i Øjeblikket bestaar mellem Rederne og Søfolkene og de Forhyringsagenter, som skal varetage deres Interesser, og der vil derfor heller ikke kunne forventes den gode Betjening, som Forhyringsagenterne har vænnet sig til, i det Øjeblik de har en Kunde inden for de større Rederier, en Betjening, som medfører, at Rederierne ikke alene inden for Kontortiden, men ogsaa uden for denne vil kunne faa Assistance. I det Tilfælde et Skib, f. Eks. fra Østersøen, anløber Københavns Red og mangler Mandskab, vil Forhyrings-

agenterne altid stille sig saaledes, at de sørger for Mandskab paa en hvilken som helst Tid af Dagen, saaledes at Skibet ikke kommer ud for Forsinkelse. Jeg vil ikke tro, at man vil kunne forvente noget saadant i det Øjeblik, der bliver indført en Statsorganisation, medmindre den højtærede Minister kan give Tilsagn om, at man vil kunne faa en lige saa god Betjening under Statsdrift som under de nuværende Forhold.

Forslagets Gennemførelse vil, som allerede det ærede Medlem Hr. Duborg nævnte, medføre nye Statskontorer, mere Administration og meget betydelige Udgifter for Staten. Alene Forhyringskontoret i København vil medføre en betydelig Udgift, og i Forhold til Antallet af Forhyringer vil navnlig Forhyringskontorer i Provinsen komme til at belaste Statens Budget meget betydeligt. Og alt dette skal gennemføres, uden at man paa nogen Maade kan se, at det vil forbedre hverken Søfolkenes eller Redernes Vilkaar paa noget Punkt. Det hele sker kun for at ratificere en Konvention, en Ratifikation, der er fuldkommen betydningsløs, da den i Realiteten er opfyldt ved den Stilling, som Rederiorganisationerne har taget til hele dette Spørgsmaal.

Den Ændring, der er foretaget i § 3 under Behandlingen i det andet høje Ting i det oprindelige Forslag, har efter vor Mening kun gjort Forslaget yderligere uantageligt, fordi den Ret til frit at vælge Mandskabet, som man skulde have ifølge § 3, 1ste Stykke, er blevet indskrænket. Der hjemles ikke længere Rederen og hans Repræsentant den Ret, som her var forudsat, og som er en Forudsætning for Genukonventionen; ved den Ændring, der indføres, elimineres denne Frihed, i hvert Fald gøres den ganske illusorisk. Det er et kendt Forhold, at den bestaaende Ordning, hvor Rederen i Princippet ogsaa frit kan vælge, alligevel praktiseres paa den Maade, at Søfolkene og Søfyrbødernes Organisationer paatvinger Rederne Folk mod deres Ønske, og der er utallige Eksempler paa, at Søfolk og Søfyrbødere, som er kommet om Bord i Skibe uden for den Rækkefølge, som er fastsat af deres Organisation, er blevet pryglet og chikaneret, indtil de er gaaet frivilligt i Land.

Endelig vil der ved Lovens Gennemførelse, hvorefter Forhyringskontoret i København skal oprettes med det samme, blive skabt en Forskel mellem Søfolks og Rederes Vilkaar i København og i Provinsen, idet der, indtil Forhyringskontorer oprettes